

Ölümü sevmek mi, ölümden korkmak mı?

Birsen Hanım: “Ölümü sevmek mi, ölümden korkmak mı iman-ı kâmilin işidir?”

Ölüm Allah’a kavuşmaktır. Bunu bilen ve iman eden mü’min, ölümü severek karşılar. Çünkü mü’min, Allah’a kavuşmayı arzu eder. Allah da mü’mine kavuşmayı arzu eder. Dolayısıyla mü’min, Allah’tan korkar, fakat ölümden korkmaz. Nitekim Allah korkusu da mü’mine yüksek sevap ve derece kazandırmaktadır. İman-ı kâmilin işi budur.

Resulullah Efendimiz (asm), ölmek üzere olan bir genci ziyaret etmişti. Gence buyurdu ki:

“Kendini nasıl hissediyorsun?”

Genç, “Vallahi ya Resulallah, Allah’ın rahmetini umuyorum. Fakat günahlarımdan korkuyorum!” dedi. Bunun üzerine Resûl-i Ekrem Efendimiz (asm), “Bu gibi yerde o ikisi (ümit ile korku) kulun kalbinde bir araya gelirse, Allah muhakkak ona umduğunu verir ve onu korktuğundan emin kılar” buyurdu.¹

Peygamber Efendimiz (asm) bir diğer hadislerinde buyurdu ki:

“Her kim Allah’a kavuşmayı arzu ederse, Allah da ona kavuşmayı arzu eder. Ve her kim Allah’a kavuşmayı arzu etmezse, Allah da ona kavuşmayı istemez.”

Hazret-i Âişe (ra) dedi ki:

“Ya Resulallah! Hepimiz ölümü sevmeyiz!”

Peygamber Efendimiz (asm), “O manada değil. Fakat mü’min, can verirken Allah’ın rahmeti, rızası ve Cenneti ile müjdelendiği zaman, Allah’a kavuşmayı arzu eder ve Allah da ona kavuşmayı arzu eder. Kâfir ise, Allah’ın azabı ve gazabıyla müjdelendir de, Allah’a kavuşmaktan ve Allah da ona kavuşmaktan hoşlanmaz” buyurdu.²

İnsanın ölümle nereye gittiğini ve nereye sevk olunduğunu soran Bediüzzaman Said Nursî, sorusuna kendisi cevap verir:

İnsan öyle bir Cennet hayatına dâvet olunuyor ki, o Cennet hayatının bir saatlik

lezzeti, bin senelik mesut, bahtiyar ve rahat dünya hayatıyla elde edilmiyor.

Bundan da ötesi: İnsan öyle bir yüksek huzura dâvet olunuyor ki, o huzurda Allah'ın eşsiz cemâlini görmeye mazhar olmanın bir saati, mutluluk itibarıyla bin senelik Cennet hayatında bulunmuyor.

Bediüzzaman'a göre, insan hiç durmadan böyle bir yüksek huzura gidiyor, götürülüyor ve sevk olunuyor. Öyle ki, insanın, âşık, tutkun ve düşkün olduğu dünya sevgililerinde gördüğü bütün güzellikler, Allah'ın eşsiz güzelliğinin binler perdelerden geçmiş bir nevî gölgesinden ibarettir.

Bütün Cennet, bütün güzellikleriyle Allah'ın rahmetinin bir tek cilvesinden ibarettir. Bütün sevgiler, muhabbetler, aşklar ve cazibeler, Allah'ın bir tek muhabbet pırıltısından ibarettir.

İşte, insan böyle bir Mabud-ı Lemyezel'in ve bir Mahbub-u Lâyezâl'in huzuruna gidiyor ve ebedî ziyafetgâhı olan Cennete çağrılıyor.

Kur'ân'da birçok âyette beyan olunan, "Ona döndürülüyorsunuz." ifadesi bu yüksek dönüşü haber veriyor.

Öyle ise insan kabir kapısına ağlayarak değil, gülerek gitmelidir.³

Dipnotlar:

1- Tirmizî, Cenâze, 10.

2- Tirmizî, Cenâze, 67; Müslim, Zikir, 15; Buharî, Rikâk, 41; İbn-i Mâce, Zühd, 31; Nesâî, Cenâze, 10.

3- Bediüzzaman Said Nursî, Mektubat, Yeni Asya Neşr., Germany, 1994, s. 223.